

tikke Rettighed med den fornødne Skjønksomhed efter Forholdenes Bestaaffenhed i de enkelte Tilfælde. Jeg finder saameget mere en Anvendning af, at dette er i Grundlovens Mand, som der udtrykkelig i en Paragraph i Grundloven er henvisst til, at Kongen med Folkethingets Samtykke kan estergive Ministrene de dem af Rigsretten idømte Straffe. Vilde man i denne Sag reise nogen Anklage mod Ministeriet, troer jeg snarere, at det maatte gøres med Hensyn til den stedfundne Oplosning, og jeg troer, at dette Spørgsmaal maa forfølges, ikke fordi jeg troer, at der heller i den Henseende er Anledning til at reise nogen Anklage, men fordi jeg mener, at der ere flere Betragtninger, som man vel kunde ønske at fremsætte i den Anledning, og som det derfor er Blikt ikke at holde tilbage, og det saameget desto mere, som den Udtrædelse af 2 Ministre, der fandt Sted paa den samme Tid som den sidste Oplosning, synes at antyde, at der angaaende dette Spørgsmaal har været Tvivl, og det derfor synes, at man skulde disse Mænd, i hvem man vistnok maa beklage Tabet af 2 Mænd, som med stor Kjærlighed vaagede over Constitutionen og med Nidkærhed holdt over de enkelte Bestemmelser, som vedkomme den, at overveie, hvorledes Forholdet stod, da den sidste Oplosning fandt Sted. Jeg vil derved ikke erklære mig for noget bestemt Resultat med Hensyn til Bedømmelsen af den stedfundne Fremgangsmaade, men jeg troer, at man bør fremhæve de Punkter, som kunne gøre det noget tvivlsomt, om man paa det givne Tidspunkt nødvendigvis maatte stride til en Oplosning. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at Besøielsen til at opløse Rigsdagen er et af de Prærogativer . . .

Formanden: Det forekommer mig dog ikke, at Spørgsmaalet om Oplosningen ligger for.

Rosenørn: Det forekommer mig, at man, dengang man gjorde Oplosningen, maatte overveie, hvilke Midler man havde til at . . .

Formanden: Ja, deri kan jeg være ganske enig med den ærede Rigsdagsmand, og det er vel ogsaa blevet overveiet, men det kan ikke overveies nu under denne Sags Behandling, og det staaer ikke i en saadan Forbindelse med nærværende Sag, at der her kan holdes et Foredrag med Hensyn til Oplosningen og allermindst, saavidt jeg skjønner, af de Grunde, som den ærede Rigsdagsmand udtalte, og mindst af Hensyn til Mand, som nu ikke ere tilstede heri Salen. En Discussion om Oplosningen kan jeg ikke tillade.

Rosenørn: Jeg skal paa ingen Maade, naar den ærede Formand er af en modsat Mening, forfølge dette Punkt, men hvis det er mig tilladt at anføre min Grund, hvorfor jeg meente, at det kunde behandles her, vil jeg gjøre det . . .

Formanden: Hvis den ærede Taler derved ligesaa fuldt kommer ind paa at discutere Oplosningen, kan det ikke gaae an.

Rettelse.

Nr. 9, Sp. 115—128 er Colonneltitlen fejlagtigt angiven: „1ste Behdl. af Lovudf. ang. Udskr. til Landfrigt. for 1853“ istedetfor: „Ingerslevs Forespørgsel til Indenrigsministeren“.